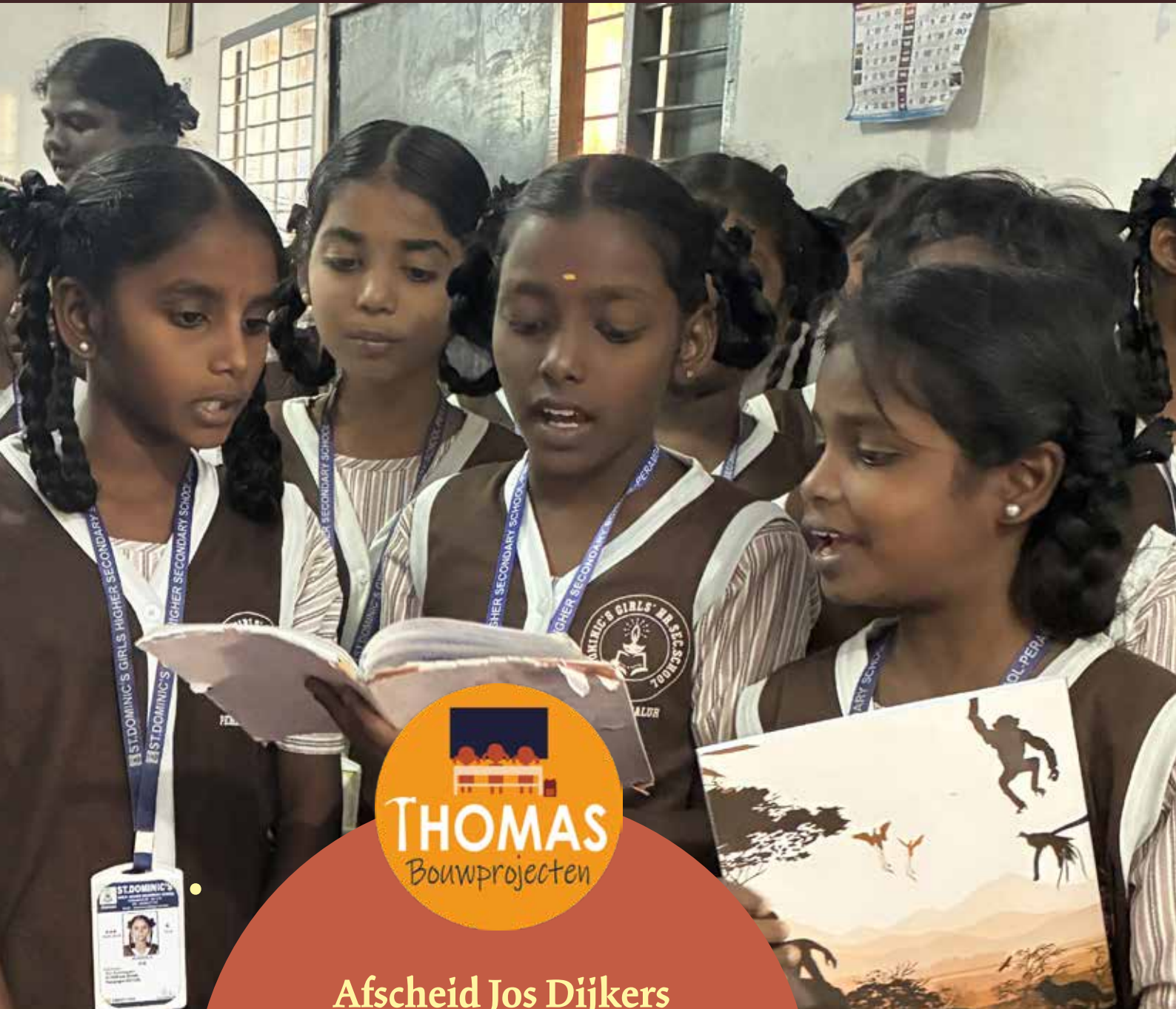

10

Tiende editie
februari 2026

THOMAS

Afscheid Jos Dijkers
Pulicat,
een project met uitdagingen
Toiletten in India

VOORWOORD

10^e uitgave bewijst succes van Thomas Magazine

Met veel genoegen presenteren wij u hierbij de 10e editie van het Thomas Magazine. Al vanaf 2016 hebben vele vrijwilligers telkens weer bijgedragen aan het jaarlijks uitgeven van dit Magazine. Bijgedragen in de vorm van schrijven, redigeren, opmaken, produceren en distribueren. Tien edities met in totaal meer dan 350 pagina's, vol interessante artikelen met daarin foto's die het verhaal ondersteunen. Mogelijk gemaakt ook door specifieke donaties hiervoor van een van onze vaste sponsors.

Doneer nu

Al vanaf de oprichting van Thomas Bouwprojecten was het publiceren over onze activiteiten belangrijk, met name voor het werven en behouden van loyale donateurs. Daarbij lag het accent vooral op specifieke geplande en uitgevoerde projecten, zoals die beschreven werden in het twee keer per jaar uitgegeven Projectnieuws. Tien jaar geleden werd besloten in het vervolg te publiceren via

- Een meer frequente en meer beknopte communicatie middels een Nieuwsbrief, via email te verspreiden, met verwijzing en doorlinkmogelijkheden naar uitgebreidere informatie zoals op onze website beschikbaar (3 a 4 keer per jaar).
- Een Magazine waarin wat minder specifieke projectinformatie, maar meer context en achtergrondinformatie over India, de sociaaleconomische ontwikkelingen daar, het onderwijs in India, en over de FSJ Zustercongregatie waar wij mee samenwerken. Dit Magazine, "THOMAS" genaamd, zou 1 keer per jaar uitgegeven worden en ook wat professioneler qua redactie, opmaak en productiekwaliteit zijn.

De voorbije jaren hebben we hier jaarlijks invulling aan gegeven door de publicatie van THOMAS 1 tot en met THOMAS 9. Met

daarin een brede waaier van algemene onderwerpen, variërende van de geschiedenis van de Thomas Stichtingen, de bevordering en ontwikkeling van vrouwenrechten in India, de structuur van het onderwijs in India en de ontwikkelingen daarin, de gezondheidszorg in India en de rol en bijdrage van sanitair-voorzieningen daaraan, de organisatie van de FSJ-congregatie en de motivatie en drijfveren van de Zusters. Ook was er plaats voor human interest artikelen over individuele scholieren, studentes, internaat-kinderen, en Zusters actief in diverse congregatie-activiteiten.

Daarnaast zijn we in de THOMAS uiteraard ook de nodige informatie blijven geven over geplande en uitgevoerde projecten (voorbeelden zijn Singampunari, Pannaikadu, Nellai Town, Perambalur, Chebrolu, Budalur en Pulicat.).

Daarbij hebben we geprobeerd de balans tussen die algemene en specifieke informatie goed te bewaken. Dat die balans goed was bleek ook uit lezersenquêtes die een paar keer zijn uitgevoerd.

Uit die enquêtes kwam ook in het algemeen een positief beeld van de inhoud en kwaliteit van ons Magazine. Dat sterkt ons ook om op deze manier door te gaan met publiceren, nu begin 2026 resulterend in de THOMAS 10.

In deze Thomas 10 vindt u onder andere een verslag van een reis van onze Projectleider Tom Gennissen naar India in oktober 2025, waarin hij naast feitelijke informatie vooral ook de couleur locale weergeeft. Een lopend groot project wat aan de orde komt is Pulicat.

Dan geven we weer eens extra aandacht aan de blijvende urgentie voor verbetering van de sanitaire

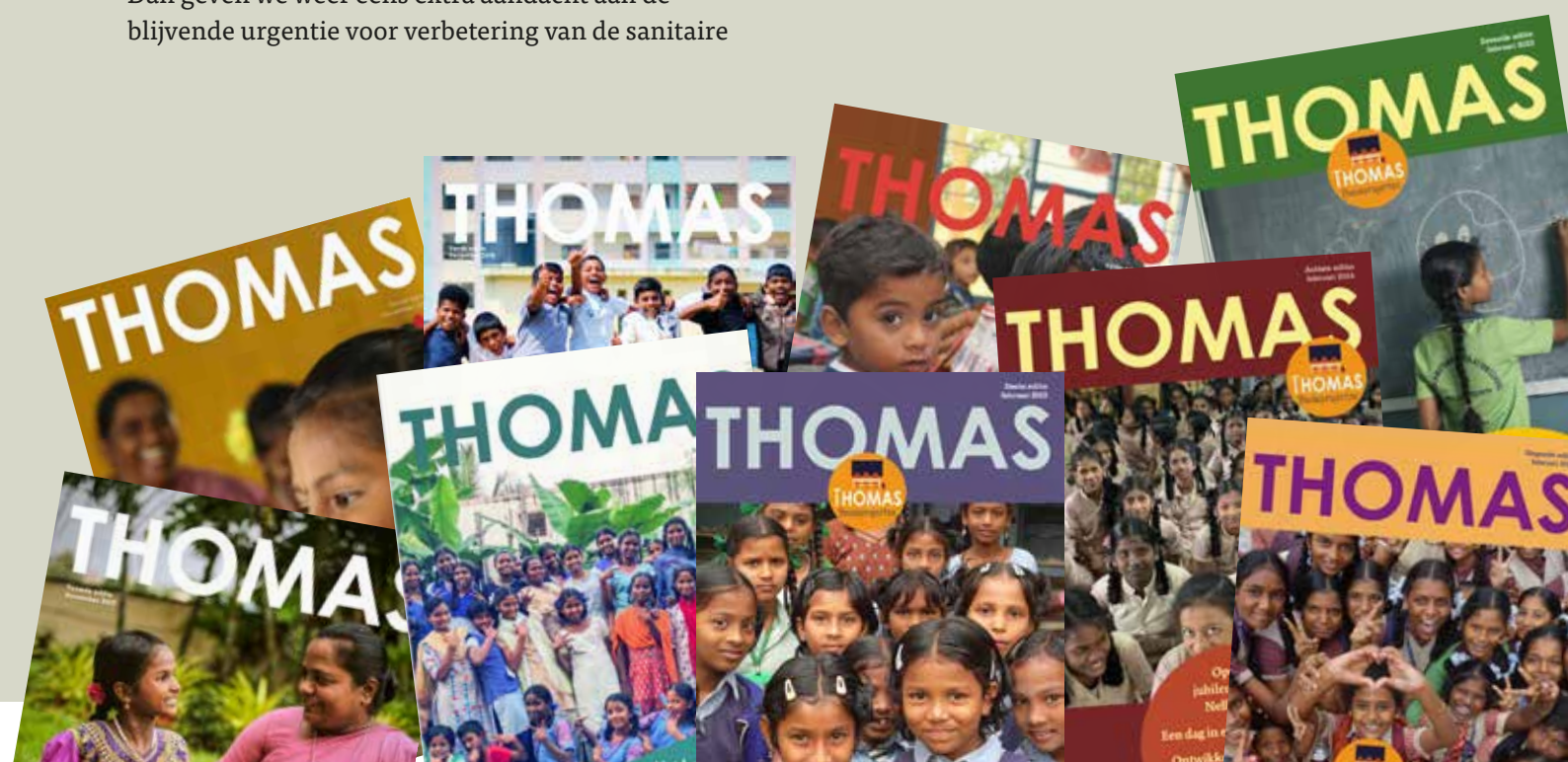
voorzieningen in India in het algemeen, en bij de scholen van de Zusters in het bijzonder. Vanwege die urgentie geven wij de komende jaren hoge prioriteit aan sanitairprojecten ("Safe & Clean"), zoals we ook in voorbije jaren al hebben gedaan; een aantal voorbeeldprojecten sinds 2014 daarvan worden later in dit Magazine ook genoemd.

Deze hoge prioriteit is ook beleidsmatig vastgesteld en beschreven in ons in 2025 geüpdatete Beleidsplan 2025-2028. Dit Beleidsplan is ook in afstemming met het Policy Plan 2025-2028 van de FSJ Congregatie, en kunt u integraal vinden op onze website (<https://thomasbouwprojecten.nl/>).

Zoals eerder ook al gedaan, geven we in deze uitgave ook ruimte aan onze zuster-Thomas-stichtingen (Jongerenstichting en Microkrediet) om hun activiteiten en aanpak te beschrijven.

Graag wil ik iedereen die aan deze THOMAS heeft bijgedragen daarvoor hartelijk danken. Wij beseffen terdege hoe groot de inspanning is om telkens weer een kwalitatief goed Magazine te realiseren. En uiteraard bedank ik hier van harte onze donateurs die het jaar-na-jaar mogelijk maken projecten uit te voeren voor de verbetering van het onderwijs en de onderwijsomstandigheden voor kansarme kinderen in India, en daarmee aan de toekomst van deze kinderen en hun familie. Veel leesplezier gewenst.

Jac Braat, voorzitter

COLOFON

De THOMAS is een magazine van
de Stichting Thomas Bouwprojecten.
Opdrachtgever: Stichting Thomas Bouwprojecten.

Redactie: Wilma Martens, Ilse Sonderkamp

Fotografie: Jac Braat, Jos Dijkers, Tom Gennissen,
Zusters FSJ, Bala Subramaniam,
Foto voorpagina: Sterre Maessen

Vertaling: Wilma Martens

Design en opmaak: Looi Naaijken
Uitgave: 10de editie, februari 2026

Vragen of opmerkingen betreffende deze uitgave,
de stichting en donaties:
Stichting Thomas Bouwprojecten:
info@thomasbouwprojecten.nl
Tel.: 06 20 28 02 43
Langeakker 29, 5735 HD Aarle-Rixtel
www.thomasbouwprojecten.nl

**Voor onze projecten kunnen we nog
aanvullende donaties gebruiken.**

Mogen wij uw gift tegemoet zien op
IBAN: NL47RABO 0149 30 8787
KvK: 41 09 25 42
Of doneer via onze website of via iDeal.
U kunt hiervoor deze QRcode gebruiken

Bent u geïnteresseerd in onze nieuwsbrief?
Meld u dan aan via:
info@thomasbouwprojecten.nl

Deze THOMAS is tot stand gekomen dankzij de
bijdrage van een fonds dat onze stichtingen al
vanaf het allereerste begin heeft ondersteund.
Zo kan de stichting de ontvangen giften van
donateurs besteden aan haar doel, het creëren van
mogelijkheden voor de kansarme jeugd in India.

IN DIT NUMMER

- 2 Voorwoord
- 5 Wie is Thomas?
- 6 Afscheid Jos Dijkers
- 8 Toiletten en India
- 12 Toiletprojecten in de loop der jaren
- 18 Pulicat, een project met uitdagingen
- 22 Mister Tom weer in India
- 28 Pulicat, het visserstadje en haar school
- 31 De Thomas Stichting voor Jongeren
- 34 Microkredieten update
- 36 Doneer met belastingvoordeel

De Thomasstichtingen ontlelen hun naam aan St. Thomas Mount in Chennai, Zuid-India. Dit is de plek waar de apostel Thomas – bekend als ‘de ongelovige’ – volgens de overlevering in het jaar 72 na Christus werd gemarteld en om het leven kwam. Op deze historische locatie werd in 1887 ook onze partnerorganisatie opgericht: de Franciscan Sisters of St. Joseph (FSJ). In het ziekenhuis van deze zusters, het St. Thomas Hospital, werkte Lucia Schiebroek, kort voordat zij helaas in 1989 in India overleed. Haar inzet en betrokkenheid vormden de basis voor de oprichting van de eerste Thomas-stichting.

Deze tiende editie van het THOMAS Magazine is samengesteld door Stichting Thomas Bouwprojecten. Samen met de twee zusterstichtingen – de Thomas Stichting voor Jongeren en de Thomas Foundation for Microcredits – zetten wij ons in voor een betere toekomst voor arme kinderen in India. Dat doen we via concrete, kleinschalige projecten, met een sterke focus op onderwijs, de bouw van schoolgebouwen en alle infrastructuur die daar bij hoort. Daarbij gaat onze bijzondere aandacht uit naar meisjes in arme plattelandsgemeenschappen. Voor hen is het volgen van onderwijs in India nog altijd minder vanzelfsprekend dan voor jongens, terwijl onderwijs juist cruciaal is voor zelfstandigheid en toekomstperspectief. De Thomas Stichting voor Jongeren draagt bij aan het levensonderhoud van leerlingen, zodat

zij hun schoolopleiding kunnen voortzetten. De Thomas Foundation for Microcredits verstrekt studieleningen aan jonge vrouwen in het hoger onderwijs om verdere studie mogelijk te maken en sinds kort ook aan weduwen om het mogelijk te maken in hun eigen levensonderhoud te voorzien.

Stichting Thomas Bouwprojecten bouwt sinds 1992 scholen, internaten en bijbehorende sanitaire voorzieningen in Zuid-India. De laatste jaren is de focus verschoven van internaten naar alle benodigde infrastructuur, zoals sanitair maar ook digitale schoolborden. Fondsen voor deze projecten worden in Nederland geworven. Alle betrokkenen in Nederland zetten zich volledig vrijwillig en onbetaald in. In India werken wij nauw samen met de Franciscan Sisters of St. Joseph, een congregatie van circa 500 zusters. Zij richten zich vooral op het onderwijs aan de meest kwetsbare kinderen in Zuid-India en beheren meer dan 100 scholen, waar in totaal ruim 37.000 kinderen onderwijs volgen. Waar de zusters scholen oprichten en exploiteren, ondersteunt Thomas Bouwprojecten hen met bouwkundige voorzieningen.

Met als doel het verbeteren van het leven en de scholing van arme kinderen in India heeft Thomas Bouwprojecten in haar 33-jarig bestaan inmiddels ongeveer 190 projecten gerealiseerd, verspreid over meer dan 40 scholen en internaten.

**BOUWEN VOOR KINDEREN
IS BOUWEN AAN DE TOEKOMST**

We doen het voor de kinderen

was altijd zijn belangrijkste drijfveer

Vanaf 2014 heeft Jos Dijkers zich 12 jaar lang ingezet als projectleider van Stichting Thomas Bouwprojecten. Vooral vanwege zijn gezondheidssituatie is hij eind 2025 met dit werk gestopt. Graag willen wij hem op deze plaats hartelijk danken voor wat hij voor de stichting en daarmee voor de zustercongregatie en vooral voor de kinderen in India heeft gedaan en betekend. En voor zijn geweldige motivatie en inzet gedurende al die tijd.

Wij waren destijds gelukkig toen Jos als projectleider bij Thomas Bouwprojecten wilde beginnen. In die functie volgde hij Hans Schiebroek op, die dat werk al sinds 1992 deed. Jos bracht een langjarige ervaring en brede kennis mee uit de bouwwereld, waar hij toen met pensioen ging. Kennis en ervaring in bouwtechnische zaken, maar ook als projectverantwoordelijke en leidinggevende.

Nu, 12 jaar verder, zijn wij gelukkig dat wij van die ervaring en kennis hebben mogen profiteren bij tal van projecten voor de bouw van scholen en bijbehorende voorzieningen voor onze doelgroep van kansarme kinderen in India. Daarmee bijdragend aan het onderwijs van deze kinderen

die daarmee een basis kunnen leggen voor de toekomst van henzelf en die van hun families. Er zijn, naast zijn belangrijkste drijfveer, een aantal kwaliteiten die bij het functioneren van Jos bijzonder zijn opgevallen. Zo kon hij heel goed communiceren en effectief samenwerken met mensen uit de Indiase cultuur, die zo verschillend is van de onze. Hij respecteerte de mensen uit die andere cultuur. Dat betrof zowel de Zusters van de Congregatie, maar evenzeer de aannemers en bouwtechnische mensen. Met begrip voor het feit dat in India op een wat andere manier gebouwd wordt dan in Nederland, en dat je de Nederlandse manier niet een-op-een kunt kopiëren naar India.

Jos was ook creatief in het bedenken van oplossingen bij bouwtechnisch uitdagende situaties. Een sprekend voorbeeld daarvan was het binnen de zeer beperkte beschikbare ruimte realiseren van extra schoollokalen en toiletten voor de basisschool in Walajabad. Maar met name ook de manier van bouwen van een nieuw toiletgebouw in Ramapuram. Hiervan werd eerst de 1e etage gerealiseerd over een bestaand gebouwtje heen, dat daardoor tijdens de bouw gewoon in gebruik kon blijven. Als stap 2 werd daarna dat bestaande gebouwtje vervangen door een nieuw, wat daarmee dan de begane grond was van het nu geheel nieuwe gebouw.

Bij het zaken doen met aannemers in India was Jos altijd heel eerlijk, integer en fair, zowel bij het aangaan van contracten als bij de oplevering en eindafrekening van bouwwerken.

Ook moet vermeld worden dat Jos een belangrijke rol speelde bij de opleiding en begeleiding van 'bouwzusters' van de congregatie in India (Zuster Asha en Zuster Sutha). Ook binnen onze stichting had hij een belangrijke rol bij het inwerken en coachen van nieuwe projectleiders, met name Sterre Maessen (sinds 2020) en meer recent Tom Gennissen, die nu de functie en rol van Jos heeft overgenomen. Jos kon ook genieten van zijn werk voor India en de vele projectreizen daarheen. De chaos daar, de kleurrijke omgeving en bewoners, ze maakten allemaal een bijzondere indruk op hem. Anekdotisch was tijdens het rondreizen daar ook dat bij zowat alle stalletjes met kokosnoten gestopt moest worden, en alle watervalletjes in de omgeving bekeken moesten worden. Allemaal redenen waarom hij ook toen er gezondheidsuitdagingen bij hemzelf en thuis de kop op staken, hij toch zo lang mogelijk de projectreizen bleef maken.

Zijn drijfveer "we doen het voor de kinderen" heeft hij ook vertaald naar het als familie jaarlijks sponsoren van een aantal scholieren en studentes die hij op zijn reizen in India ontmoette. Nogmaals willen wij als Thomas Bouwprojecten-team Jos hartelijk bedanken voor zijn werk, zijn bijdragen aan onze activiteiten, en voor de uiterst prettige samenwerking daarbij.

Jac Braat, voorzitter

Toiletten en India

Toiletten. U heeft er al vaker over kunnen lezen in onze Thomas, in onze nieuwsbrieven en op de website. Stichting Thomasbouwprojecten geeft veel aandacht en besteedt veel geld aan het bouwen en opknappen van toiletten bij de scholen van onze zusters in India.

Zo hebben we in 2019 een 'Safe & Clean' programma opgestart onder welke vlag we veel toiletgebouwen renoveren en/of uitbreiden. Maar ook vóór die tijd waren er al sanitair projecten.

Waarom is dit nodig?

Met onze Nederlandse kennis kunnen we ons hier geen voorstelling van maken. Natuurlijk heeft iedere school bij ons genoeg toiletten, al meteen bij de bouw worden die meegenomen en als er sprake is van een uitbreiding van lokalen hoort daar 'automatisch' uitbreiding van toiletten bij, inclusief mindervalidentoiletten. In het 'Bouwbesluit 2012' is vastgelegd dat er 1 toilet moet zijn per 25 meisjes of 25 jongens en extra toiletten voor de leerkrachten. En iedere school in Nederland voldoet vanzelfsprekend aan die eis.

Hoe anders is dit in India.

Voor 2014:

Voor 2014 had het land een van de hoogste aantallen mensen ter wereld die geen toegang hadden tot een toilet. Meer dan de helft van de bevolking deed zijn behoefte in de open lucht, vooral in landelijke gebieden maar ook in de stedelijke sloppenwijken.

De oorzaak hiervan lag niet direct bij armoede alleen, maar vooral speelden culturele en sociale factoren een belangrijke rol hierin.

In het grootste gedeelte van India bestonden (en bestaan?) diepgewortelde opvattingen over reinheid en onreinheid. Menselijke uitwerpselen worden traditioneel als extreem onrein beschouwd. Hierdoor werd (en wordt) een toilet in of vlak bij het huis vaak gezien als onhygiënisch en ongezond. Voor veel mensen voelde het schoner om ver van huis, in een veld of bij een rivier, naar het toilet te gaan. Open defecatie was daardoor niet alleen een noodzaak, maar ook een geaccepteerde en genormaliseerde praktijk. Daarnaast is sanitatie (hieronder wordt verstaan: het geheel van voorzieningen rondom, urine en ontlasting, zoals zaken als toiletten, riolering, schoon water en handhygiëne, inclusief het schoonhouden ervan) historisch verbonden met het kastensysteem. Het schoonmaken van latrines werd eeuwenlang uitgevoerd door mensen uit de laagste kasten, met name Dalits. Hierdoor raakte het toiletgebruik sterk gestigmatiseerd. Veel gezinnen wilden geen toilet in huis, omdat ze het vernederend vonden om dergelijk werk te verrichten of omdat ze geen mensen van lagere kasten in hun leefomgeving wilden toelaten. Het toilet werd zo een symbool van sociale hiërarchie en uitsluiting. Open defecatie was bovendien ingebed in da-

gelijkse routines. Vooral mannen gingen vaak in de vroege ochtend in groepen naar het veld, wat ook een sociaal moment was. In sommige dorpen werden wel openbare toiletten gebouwd, vaak met overheidssubsidies, maar deze werden niet gebruikt. Ze dienden soms als opslagruimte of raakten in verval. Het probleem lag dus niet alleen in de aanwezigheid van toiletten, maar in het daadwerkelijke gebruik ervan. Een ander belangrijk aspect was water. In India wordt water gebruikt voor persoonlijke reiniging in plaats van toiletpapier. Veel openbare toiletten hadden geen betrouwbare watervoorziening en werden daardoor als onpraktisch ervaren. Open defecatie in de buurt van een rivier, kanaal of waterpomp was in dat opzicht eenvoudiger en vertrouwd. Voor meisjes en vrouwen had het gebrek aan toiletten bijzonder ernstige gevolgen. Uit schaamte en gebrek aan privacy wachtten veel vrouwen tot het donker werd om naar buiten te gaan. Dit leidde tot gezondheidsproblemen, zoals blaas- en darmaandoeningen, en vergrootte het risico op seksueel geweld. Meisjes stopten

soms met school zodra zij begonnen te menstrueren, omdat scholen vaak geen aparte of hygiënische toiletten hadden.

Hoewel de Indiase overheid al vóór 2014 verschillende sanitatie-programma's lanceerde, hadden deze weinig blijvend effect. De nadruk lag vooral op het bouwen van toiletten, niet op gedragsverandering of culturele acceptatie. Corruptie, slechte bouwkwiteit en een gebrek aan voorlichting zorgden ervoor dat veel projecten hun doel misten.

Kortom het toilettenprobleem in India vóór 2014 was nauw verweven met cultuur, tradities, sociale structuren en diepgewortelde ideeën over reinheid en status.

Om hierin verandering te brengen moesten deze factoren dus serieus genomen worden in beleid en publieke campagnes,

Na 2014

In 2014 kondigde de Indiase regering onder leiding van premier Narendra Modi een groot-schalig nationaal programma aan: **Swachh Bharat Abhiyan** (Schone India Missie). Dit

initiatief markeerde een keerpunt in de aanpak van sanitatie-problemen in het land. In tegenstelling tot eerdere programma's richtte Swachh Bharat zich niet alleen op het bouwen van toiletten, maar vooral op het veranderen van gedrag, normen en mentaliteit.

Een van de meest opvallende veranderingen was de politieke en symbolische aandacht voor het onderwerp. Sanitatie werd voor het eerst gepresenteerd als een zaak van nationale trots, volksgezondheid en waardigheid. Modi sprak openlijk over toiletten in toespraken, iets wat voorheen als ongepast werd gezien. Door het onderwerp uit de taboesfeer te halen, werd toiletgebruik bespreekbaar op alle niveaus van de samenleving.

Het programma had als concreet doel om India "open defecation free" te maken. Miljoenen huishoudens ontvingen financiële steun om een toilet te bouwen. Lokale overheden werden actief betrokken en afgerekend op resultaten. In tegenstelling tot eerdere campagnes werd er sterk ingezet op **gedragsverandering**. Via voorlichtingsbijeenkomsten, dorpsvergaderingen en schoolprogramma's werd benadrukt waarom toiletgebruik belangrijk is voor gezondheid, veiligheid en waardigheid.

Ook sociale druk speelde een rol. Dorpen die volledig stopten met open defecatie kregen erkenning en beloningen. In sommige gemeen-

schappen spraken dorpsraden mensen aan die bleven vasthouden aan oude gewoontes. Hoewel deze aanpak soms controversieel was, droeg zij wel bij aan een snelle verandering in normen: open defecatie werd steeds vaker gezien als onacceptabel in plaats van normaal.

Voor meisjes en vrouwen betekenden de veranderingen een belangrijke verbetering. Meer toiletten in en rond huis zorgden voor meer privacy en veiligheid. Daarnaast werd in toenemende mate aandacht besteed aan sanitaire voorzieningen op scholen, wat bijdroeg aan een hogere schooldeelname van meisjes, vooral tijdens de menstruatie. Toiletten werden steeds vaker gezien als een kwestie van waardigheid en vrouwenrechten.

Natuurlijk liep niet alles volgens plan en was er ook volop kritiek. Soms werden de toiletten snel gebouwd en van slechte kwaliteit. Of het ontbrak aan een goede watervoorziening of de afvalverwerking was een probleem. Steden hebben een riolering, maar in de dorpen zijn alleen septic tanks waar menselijk afval in terecht komt, die leeggepompt moeten worden als ze vol zijn. En dat moet iemand doen. Critici wezen erop dat officiële cijfers soms een te rooskleurig beeld gaven en dat open defecatie in de praktijk niet overal volledig verdwenen was. Ook bleef het stigma rond het

schoonmaken van toiletten bestaan, wat laat zien dat diepgewortelde sociale structuren niet snel veranderen.

Desondanks wordt Swachh Bharat Abhiyan internationaal gezien als een van de grootste sanitaire campagnes ooit. In vergelijking met de periode vóór 2014 is er sprake van een duidelijke verschuiving: toiletten worden niet langer alleen gezien als een technisch hulpmiddel, maar als een essentieel onderdeel van gezondheid, gelijkheid en ontwikkeling.

Toiletten en de zusters FSJ

Ook bij de scholen van de congregatie van de Zusters Franciscanessen van St. Joseph (FSJ) was er in 2014 een behoorlijke achterstand op sanitair gebied. In het verleden werd bij de verdeling van beperkte investerings- en onderhoudsmiddelen dikwijls prioriteit gegeven aan goed onderwijs en veilige kindertehuizen boven verbetering van sanitaire voorzieningen. Geheel volgens de regels van hun cultuur vonden de zusters toiletten minder belangrijk dan goede leermiddelen. Met de komst van Swachh Bharat Abhiyan is er

ook bij de zusters een grote verandering ingezet. Door de bewustwording van het belang ervan kreeg het bouwen van meer toiletten hoge prioriteit. Ook leerden de zusters de kinderen hygiënische gewoonten aan op school en waren er bijeenkomsten met ouders om het belang hiervan te benadrukken. Zo werden de kinderen zelfs boodschappers voor hygiëne voor de hele familie. Daarnaast stelt de overheid steeds hogere eisen en scholen die daaraan niet voldoen verliezen hun onderwijsbevoegdheid.

.....

Wij als Stichting Thomasbouwprojecten hebben het bevorderen van onderwijs in onze doelstelling staan.

Beter sanitair zorgt voor beter onderwijs.

Vooral ook voor de meisjes die zonder toiletten vaak geen onderwijs konden volgen.

We hebben dan ook al vele sanitair projecten bij vele scholen uitgevoerd. Verderop in deze Thomas vindt u hier een 'collage' van.

.....

Wilt u meer lezen over dit onderwerp:

Nationaal beleid en programma's: De belangrijkste nationale programma's zijn *Swachh Bharat Mission (SBM)* — zowel **Gramin (ruraal)** als **Urban** — gestart in 2014 om open defecatie uit te bannen en grootschalig huishoudelijke toiletten en openbare toiletblokken aan te leggen. In fase-II (SBM-G Phase II, lopend tot 2024/25) ligt de focus op *ODF-sustainability* (ODF is Open Defecation Free) en het omzetten van dorpen naar een "ODF Plus" model (inclusief solid & liquid waste management).
swachhbharatmission.ddws.gov.in

Schooltoiletten / Swachh Vidyalaya: Er zijn nationale richtlijnen en programma's (Swachh Vidyalaya / Ministry of Education documenten) die school-WASH (water, sanitation, hygiene) specificeren: doelstellingen voor functionerende toiletten, handwasfaciliteiten, en onderhouds-/gedragscomponenten. Er zijn meerdere overzichten en handboeken van het ministerie.
education.gov.in

UNICEF & World Health Organization. (2021). *Progress on household drinking water, sanitation and hygiene 2000–2020*. WHO Press. Unicef heeft in samenwerking met WHO dit rapport geschreven over sanitatie in allerlei delen van de wereld.
<https://www.who.int/publications/i/item/9789240030848>

Zoals we al aangaven in ons artikel op blz 11 hebben ook wij als Stichting Thomas-bouwprojecten de laatste jaren vele sanitairprojecten op scholen gerealiseerd. Hieronder vindt u een collage van

Toilet projecten in de loop der jaren

1. Vandavasi

2015. In Vandavasi was er voor de 1050 schoolgaande meisjes op dat moment maar één toiletgebouw aanwezig met 8 toiletten in zeer slechte conditie of zelfs buiten gebruik. Voor de kleinere meisjes waren er nog zogenaamde urinals, bestaande uit een gebouwtje met een goot, waarin 6 – 8 meisjes tegelijk hun behoefte konden doen. Geen wonder dat zich tijdens pauzes lange rijen vormden en er een run op de toiletten was om vooral maar gauw aan de beurt te zijn. De ruimte op het schoolterrein was beperkt en daarom werd er een toiletgebouw gerealiseerd met 2 lagen. In totaal 24 toiletten en op iedere verdieping een centraal geplaatste wasbak. Naast het toiletgebouw is een kleine unit van drie toiletten gemaakt ten behoeve van de leraren.

2. Perambalur

2018. De school in Perambalur had in 2018 meer dan 2000 leerlingen, allemaal meisjes, waarvan er 250 in het kindertehuis verbleven. Het toiletgebouw/badgebouw van het kindertehuis was een van de oudste gebouwen en voldeed al langere tijd niet meer aan de moderne eisen.

Het projectteam kwam tot de conclusie dat renovatie van de bestaande voorziening het grote tekort aan toiletten niet zou opheffen en het veel beter was het bestaande in slechte staat verkerende en te kleine toiletgebouw te slopen en een nieuw toiletgebouw van 2 verdiepingen te bouwen met moderne kunststof afscheidingen en deuren. Dit nieuwe gebouw werd eerst gebouwd waarna het oude gebouw werd gesloopt. Op de plaats van het gesloopte gebouw werd de bestaande wasplaats uitgebreid. Onder de trap zijn de deuropeningen te zien voor ruimte voor het schoonmaakpersoneel.

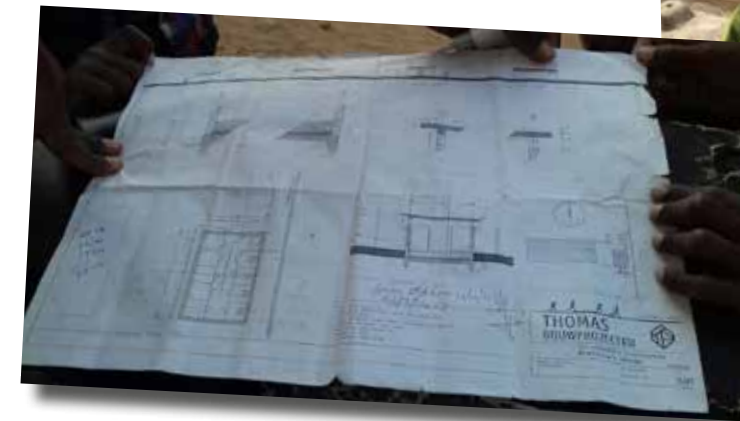
De meisjes hebben na voltooiing de beschikking over 16 toiletten op de begane grond en op de verdieping nog eens 8 toiletten en 8 badruimten. Met de wasgelegenheid, die te zien is naast de trap, kunnen met de vijf kranen aan iedere zijde tien meisjes tegelijk zichzelf wassen.

3. Oddanthangel

2018. De school telt ongeveer 300 leerlingen, maar had geen aparte jongenstoiletten. Daarom moesten de leerlingen gebruik maken van de toiletten van het jongensinternaat.

Door de bouw van een nieuw toiletgebouw voor de jongens van het internaat kan het bestaande sanitair exclusief door de school worden gebruikt. Daarnaast ontstond zo de mogelijkheid om doucheruimtes te creëren. Er werd een bad- en toiletgebouw gerealiseerd met vier toiletten, één wasbak en vijf doucheruimtes.

Rechts het nieuwe gebouw, links het opgeknapte oude gebouw waarin nu twee toiletten zijn gemaakt voor de staf.

4. Srikalahasti

2020. Begin 2018 hebben we een uitbreiding van de school in Srikalahasti met 4 klaslokalen opgeleverd. De toiletten zijn dan echter nog in deplorabele toestand. Alle voorzieningen moeten vernieuwd worden en de jongens- en meisjestoiletten gescheiden.

We bouwden hier een nieuw toiletgebouw met 5 toiletten en 1 urinoir voor de meisjes en 5 toiletten en 1 urinoir voor de jongens met gescheiden ingangen aan weerszijde van het gebouw. Een van de oude gebouwen bleef gehandhaafd en is opgeknapt. Hier werden twee toiletten voor de staf gerealiseerd.

5. Thiruvallur

2021. Bij de school met 237 leerlingen is een kostschool met 74 kinderen waarvan 22 meisjes en 54 jongens. Aangezien het oorspronkelijke toiletgebouw van de kostschool niet meer voldeed aan de hygiënestandaard is er een nieuw toiletgebouw met ook douchegelegenheid neergezet, bestaande uit 6 toiletten en 4 douchecabines voor de jongens en voor de meisjes 4 toiletten en 3 douchecabines. De bouw is in november 2020 gestart en uiteindelijk met de nodige vertragingen vanwege corona in september 2021 opgeleverd

25 september 2021: feestelijke inzegening...

... en ingebruikname

7. Chebrolu

2021 Op de school te Chebrolu, waarop wij in 2019 nog een nieuwe verdieping hebben gebouwd, zitten 245 jongens en 178 meisjes. Voor de jongens zijn er 7 toiletten en een urinoir. Dit zijn er genoeg en ze zijn nog in goede staat. Voor de 178 meisjes zijn er slechts 2 toiletten beschikbaar en voor alle leerkrachten ook 2. Bij dit project zijn de 2 toiletten voor de leerkrachten toegevoegd aan de meisjes toiletten en is er een nieuw toiletgebouw met 4 toiletten voor de leraren gerealiseerd.

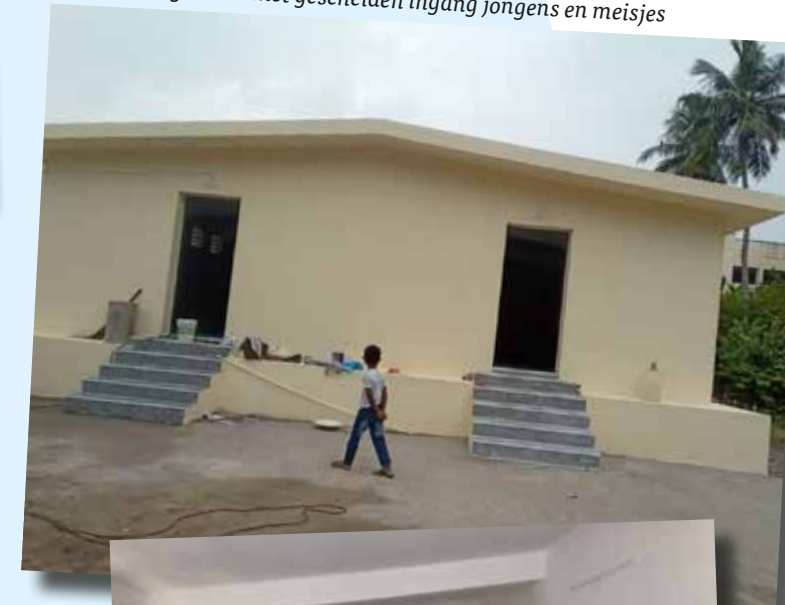
Het bestaande toiletblok voor meisjes en leraren

Het oude gebouw

Het nieuwe gebouw met gescheiden ingang jongens en meisjes

8. P.T. Parru

2022. De zusters Franciscanessen hebben in P.T. Parru (Patsalatadiparru) een lagere school en een middelbare school voor jongens en meisjes waar Engelstalig onderwijs wordt gegeven aan 360 meisjes en 250 jongens. Op het schoolterrein zijn 10 toiletten voor de meisjes en voor de jongens 4 toiletten en 9 urinoirs. De toiletten zijn echter in deplorabele toestand. Alle voorzieningen moeten vernieuwd worden en de jongens- en meisjestoiletten gescheiden. Voor dit project hebben wij dan ook een nieuw toiletgebouw gerealiseerd met 5 toiletten en 7 'urinals' voor de meisjes en 3 toiletten en 7 urinoirs voor de jongens.

Interieur. Nog zonder de kunststofcabines.

6. Vegiwada

2021. Bij de school, waarop onderwijs wordt gegeven aan bijna 500 kinderen, was een 'toiletgebouw' (zonder dak) gebouwd met open urinoirs in collectief gebruik voor zowel jongens als meisjes. Daarnaast stond een oud gebouwtje met 6 afgescheiden toiletten dat meteen bij de ingebruikname van de school gebouwd is. Door het zeer veelvuldig gebruik van die 6 toiletten waren er 3 dusdanig slecht dat ze buiten werking moesten worden gesteld. Vandaar dat er een nieuw gebouw gerealiseerd is met 10 toiletten.

9. Ottanthangal

2022. Tijdens de schoolperiodes verblijven op het internaat in Ottanthangal 15 jongens en 13 meisjes. Omdat de toiletruimtes van dit internaat in zeer slechte staat verkeerden, is in 2018 een nieuw toiletgebouw voor de jongens gerealiseerd. De toiletruimte voor de meisjes (het nachttoilet) bleek echter eveneens in zeer slechte staat. De muren vertoonden scheuren en de toiletten waren verzakt, doordat de afvoer bovengronds direct uit de muur kwam. Daarom is nu ook dit toiletgebouw gerenoveerd. Voor de afvoer zijn een nieuwe septic tank en een nieuwe zinkput (soak pit) aangelegd.

Nieuwe zinkput

Watervoorziening

10. Ramapuram

2024. In Ramapuram staat een grote school met op dat moment 1107 leerlingen (607 jongens en 500 meisjes). Het bestaande toiletgebouw had veel te weinig toiletten voor dat grote aantal kinderen en verkeerde bovendien in slechte staat. Uitbreiding was noodzakelijk, maar door de beperkte ruimte op het schoolterrein kon er geen extra gebouw worden geplaatst. Daarom werd gekozen voor uitbreiding via een extra verdieping op de bestaande toiletruimte. Eerst werd de bovenverdieping gerealiseerd op een betonnen constructie met kolommen en balken, inclusief een trap zodat de verdieping toegankelijk is. Nadat deze verdieping in gebruik was genomen, werd het oude toiletgebouw daaronder gesloopt en vervangen door een nieuw gebouw dat aansluit op de constructie van de nieuwe eerste verdieping. Zo bleven er tijdens de werkzaamheden altijd toiletten beschikbaar en konden de lessen doorgaan.

11. Nellai Town

2023. De school groeit en wil graag een uitbreiding met drie lokalen. Echter, alvorens dit te kunnen realiseren moesten eerst de huidige toiletten vervangen worden. De toiletten van de meisjes zijn sterk verouderd en niet meer van deze tijd en ook de privacy op de toiletten moet verbeterd worden.

We bouwden hier een nieuw gebouw met daarin 6 toiletten voor de meisjes

12. Vepery

2025. Het bestaande toiletgebouw met 26 toiletten, verdeeld over twee verdiepingen was onvoldoende voor het groeiende aantal leerlingen en verkeerde door veroudering in matige tot slechte staat. Uitbreiding was niet mogelijk door de beperkte ruimte en de ingeklemde ligging tussen verschillende vleugels van de school. Daarom werd een oud klaslokaal omgebouwd tot toiletruimte en nadat dit was afgerond werden de bestaande toiletten gerenoveerd. Door deze gefaseerde aanpak bleven de toiletten tijdens de werkzaamheden toegankelijk voor de leerlingen.

Tekst: Tom Gennissen

Vorig jaar hebben wij in Thomas 9 al een artikel gewijd aan het plan in de kustplaats Pulicat een school te bouwen. (zie <https://thomasbouwprojecten.nl/documenten/>)

Wij schreven onder andere:

- Dat deze school onderwijs gaat geven volgens de nationale CBSE methode, welke anders is dan de gebruikelijke regionale methoden en maatstaven die voor de meeste van de FSJ scholen gelden.
CBSE scholen worden meer gevraagd ook door de ouders, omdat die (beter) toegang geven tot hoger onderwijs en daarmee later tot overheidsbanen.
- Dat de ontvangen erfenis van de in 2024 overleden Mevrouw Lambertha Heetvelt uit Heeswijk-Dinther mogelijk heeft gemaakt dat wij dit schoolgebouw voor de zusters kunnen realiseren.
- Het terrein waarop gebouwd wordt laag ligt en overstroomingsgevoelig is waardoor het gebouw 1,20 meter (in India 4 voet) boven maaiveld wordt geplaatst. Extra grond wordt aangebracht om de begane grondvloer van de school op te kunnen storten. Een vrijdragende begane grond vloer komt in India namelijk niet voor.

Op dat moment waren we ervan overtuigd dat de bouw van de school, na de aanleg van de muur rond de kavel, halverwege 2025 zou starten.

Tijdens de voorbereidingen bleek dat de locatie ons toch voor wat uitdagingen heeft geplaatst, hieronder meer daarover.

Pulicat

Een project met uitdagingen

Stroomaansluiting in India.

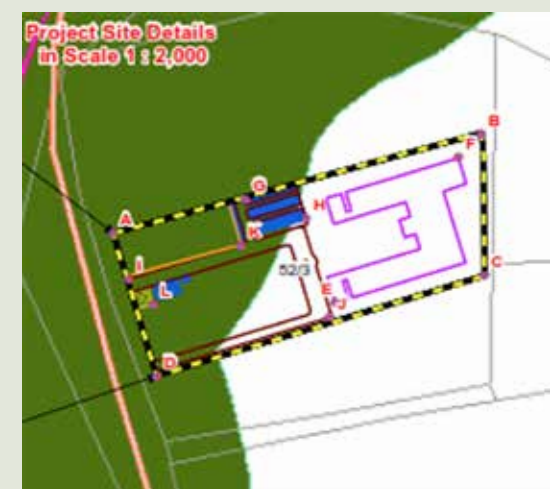

De locatie ligt eigenlijk op een eilandje tussen het strand van de Golf van Bengalen en het vasteland in en is vrij laag gelegen waardoor genoemde kans op overstrooming bestaat.

Het gebouw was aanvankelijk aan de zuidwest-zijde van de kavel gesitueerd. Het zoning-plan (bestemmingsplan) gaf echter aan dat dit gedeelte van de kavel zich in de "bird-fly-zone" bevond.

In de nabijheid ligt namelijk Pulicat Lake, een bekend vogelrijk meer.

In groen de bird-fly-zone

Aangezien het gebouw is voorbereid voor drie lagen in de toekomst zou het dan - vanwege de hoogte - de vogels kunnen belemmeren in hun vlucht, waardoor het niet mogelijk bleek het gebouw op die plek van de kavel te plaatsen. Ecologische regelgeving die in India dus ook bestaat.

Het gebouw is vervolgens verplaatst naar de noordoostzijde van de kavel, 180 graden gedraaid en verder nog wat aangepast.

Vergunning is aangevraagd voor het gebouw in de toekomst, dus met drie lagen en twee extra vleugels. Hierdoor kan, wanneer nodig, zonder aanvullende vergunning, binnen deze kaders uitgebreid worden.

Helaas was er zandgrond van de kavel gestolen, dat kan dus blijkbaar in India, hier was nu een vijver ontstaan. De vraag was of het gebouw nu in of naast deze vijver terecht zou komen. Op verzoek heeft de aannemer met piketten de maten van het gebouw op de locatie uitgezet en is onze projectleider samen met de constructeur en de zusters daarna ter plaatse gaan kijken. Het bleek dat de twee toiletruimten deels op de vijver uit zouden komen, deze zijn daarna in de plattegrond verplaatst naar de noordzijde van het gebouw.

Overleg over de vijver

De vijver wordt gevuld met 'crusher dust' ofwel steengruis van natuursteen. Dit moet wel een flinke tijd inklinken voordat dit een voldoende draagkrachtige laag wordt voor de fundering van toekomstige uitbreiding van de school. Om de hoeveelheid aan te voeren grond te bepalen, is van de vijver lengte en breedte ter plaatse opgemeten, maar de diepte was natuurlijk de vraag. Hiervoor stuurt de aannemer gewoon een van zijn werknemers tot aan zijn schouders de vijver in om de diepte te bepalen. Gelukkig voor deze man was het warm en droog weer. In overleg met de constructeur heeft onze projectleider uitgezocht dat de vijver maar tot 2 voet boven het aanlegniveau van de toekomstige fundering kon worden aangevuld met 'crusher dust', de rest met gewoon grond. Dat leverde een besparing op ten opzichte van het met het duurdere 'crusher dust' vullen tot maaiveld.

Er is geen waterleiding in de buurt aanwezig, het water komt dus, zoals bij zoveel gebouwen in India, uit een bron die nog geslagen moest worden. Echter vanwege de ligging nabij de zee, was het de vraag of het zoutgehalte van dit water niet te hoog was voor het maken van beton, de wapening in het beton zou namelijk kunnen gaan roesten vanwege een te hoog zoutgehalte. Er zijn diverse monsters genomen waarbij het zoutgehalte en de pH-waarde zijn gemeten. Volgens de aannemer was het water wel bruikbaar. De gemeten lab-waarden heeft onze projectleider voor de zekerheid getoetst aan de betonvoorschriften die wij in Nederland gebruiken en daar voldeed het water ook aan. Om dit water in de toekomst voor de school als drinkwater te kunnen gebruiken, komt er nog een filterinstallatie op de bron.

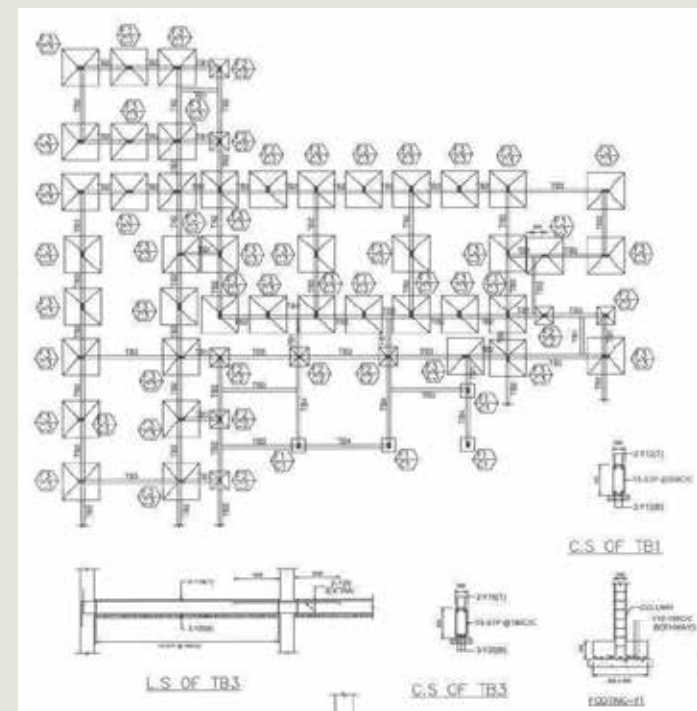

Net zoals in Nederland bij een gebouw in een nog onbebouwde locatie, is er voor de elektra-aansluiting een trafo nodig. Afgezien van de langdurige procedure om dat aan te vragen, ziet dat er in India wel even anders uit dan in Nederland.

Hier komt er een stalen of betonnen gebouwtje, voorzien van spatwaterdichte roosters (water en elektra uit elkaar houden) en stalen deuren met zware sloten erop, de elektrakabels minstens 1 meter diep onder de grond.

In India slaan ze een paal in de grond en hangen daar de trafo gewoon aan, waarna deze in weer en wind hangt en iedereen er met een beetje klimmen bij kan. Je ziet deze trafo's zo overal hangen in de straten of langs wegen (zie pag 22). Het is ook niet voor niets dat de stroom in India vaak uitvalt tijdens een regenbui. Naast de Generalate in Chennai staat om die reden dan ook een diesel aggregaat.

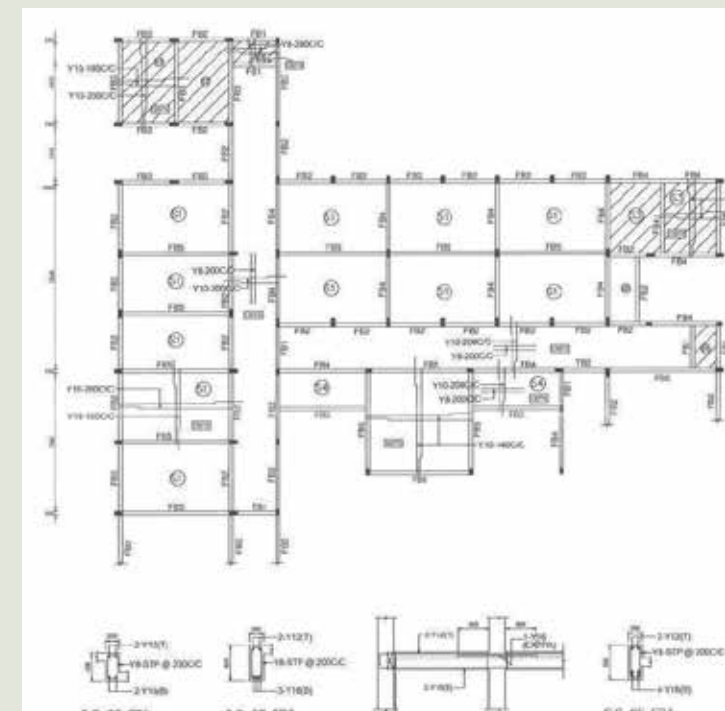
Het schoolgebouw bestaat, evenals veel gebouwen in India, uit een raster van betonnen kolommen, balken waaroverheen betonvloeren. De fundering bestaat uit vierkante betonplaten geplaatst op de dragende laag ongeveer 1,20 meter diep, daarop staan kolommen tot aan de balken van de begane grondvloer. De ruimten tussen de kolommen boven de vloer worden met metselblokken dichtgezet en met stuc- en schilderwerk glad afgewerkt. De raam- en deurkozijnen zijn van kunststof met enkel glas en staan vanwege de warmte meestal open. De inwendige hoogte van de klaslokalen is vanwege de warmte ongeveer 3,50 meter.

Fundering + begane grond

Aan de wanden LED-verlichtingsbuizen en aan het plafond ventilatoren die enige verkoeling bieden in dat warme klimaat.

In de periode vanaf augustus tot eind vorig jaar is er rondom de kavel een muur geplaatst. Deze bestaat uit korte funderingspalen, een funderingsbalk en betonnen kolommen waartussen metselblokken worden geplaatst, verder een paar stalen toegangspoorten. Een gemetselde en gefundeerde muur blijkt in India toch goedkoper dan een hekwerk zoals wij om onze schoolterreinen hebben staan.

Opbouw + dak

Ook de vijver is inmiddels gevuld met het genoemde 'crusher dust'.

De bouwkundige en constructietekeningen zijn aangepast naar het nieuwe plan. Vervolgens heeft de aannemer zijn aanneemsom herzien en is het aannemingscontract aangepast. Gelukkig bleek het prijsverschil nihil. De bouwvergunning zal rond het verschijnen van deze Thomas worden verkregen, waarna met de bouw van de school gestart kan worden.

De verwachte bouwtijd is ongeveer een jaar.

Mister Tom weer in India

Mijn naam is Thomas (Tom) en ik ben in december 2024 voor het eerst in India geweest met Jos Dijkers, een projectmanager die na vele jaren actief te zijn geweest voor de stichting, eind december 2025 afscheid heeft genomen.

Hij heeft mij daar zo veel mogelijk wegwijs gemaakt en geïntroduceerd bij de zusters en overige betrokkenen bij de projecten.

Half oktober (2025) ben ik weer in India geweest.

Bij aankomst is 'mister Tom', zoals ik daar word genoemd, weer super hartelijk ontvangen door de zusters, die alles uit de kast trekken om het verblijf zo aangenaam mogelijk te maken. Ook deze keer verbleef ik in de Generalate, het klooster van de zusters midden in de drukte van Chennai. De zusters waren blij met de door mij meegebrachte paraplu's met tulpen erop. Die heb je daar ook wel nodig tijdens de regentijd in oktober.

Ik kwam in hoofdzaak voor de twee meest actuele projecten, de geplande school in Pulicat en het onderzoek naar de mogelijkheden voor nieuwe klaslokalen voor de school in Perambalur, Hierover later meer. Verder kwam ik natuurlijk ook om de recent opgeleverde projecten te bekijken en met de zusters de plannen voor nieuwe projecten te inventariseren.

De dagen bestaan uit veel reizen, meestal samen met zuster Arul Mary of zuster Prudentia plus een andere zuster die soms meelift.

Hierbij loodst Mahadevan de chauffeur de auto door het heel drukke verkeer in Chennai en de wegen daarna. Ook deze keer keek ik mijn ogen weer uit naar alles wat in India op de weg rijdt en zich verder over de weg beweegt. 5 personen op een scooter kan dus blijkbaar wel.

Een vader met 2 kleine meisjes in schooluniform op de

Het beeld op de weg en in de straten

scooter in het drukke verkeer is gevaarlijk natuurlijk en in Nederland vanzelfsprekend verboden. Maar aan de andere kant: wat moet die man in India die alleen maar een scooter tot zijn beschikking heeft en een school een paar kilometer verderop moet bereiken. Verder 'natuurlijk' weer overal koeien in de straten van de stad, maar ook langs de vangrails van de snelweg, meestal liggen ze en gaat alle verkeer er omheen.

Op een aantal bezochte locaties overleg met de constructeur, aannemer(s) en meestal de school principal (hoofdzuster). Op andere locaties de situatie opnemen, inmeten en wat filosoferen en schetsen voor verbeteringen, meestal op sanitair gebied.

Ik heb met zuster Prudentia en zuster Sutha twee keer de locatie in Pulicat bezocht, de eerste maal samen met de plaatselijke constructeur om ter plaatse te bepalen waar gezien de beperkingen van de kavel het gebouw kan komen. Aldaar de plattegrond wat aangepast. Het ze bezoek was om het gewijzigde plan vast te stellen en samen met de aannemer te bespreken en voorbereidingen te treffen voor een wijziging op de reeds vastgestelde aannemingsovereenkomst. Zie pag. 18 voor meer informatie over het project Pulicat.

Onderweg naar deze bezoeken diverse hoosbuien onderweg, maar in beide gevallen was het gelukkig droog en zonnig tijdens onze aanwezigheid in Pulicat.

In Tamil Nadu, de provincie waar veel projecten liggen, spreekt men Hindi en Engels. Maar de communicatie met de aannemer van Pulicat gaat half om half in Hindi en Engels, dat maakt het voor mij wel lastig, want ik zie gewoon dat hij niet begrijpt wat ik in het Engels vertel, maar dat niet wil laten blijken. Ik vraag een van de zusters dan in

Hindi even te vertalen wat ik gezegd of gevraagd heb. De ze dag naar de school in Ramapuram om het eindresultaat te bekijken van het toiletgebouw, dat begin dit jaar is opgeleverd. Maar daar aangekomen moest ik nog even in de auto blijven zitten en toen ik er dan uit mocht, bleek er een ontvangstcomité klaar te staan voor mister Tom. Het is warm in India, dus een korte broek is dan het prettigst, maar soms ineens een officiële ontvangst. Dus deze keer met afritsbroeken in de tas naar India en op die momenten hup hup in de auto de pijpen er aan en mister Tom is er klaar voor.

Groot spandoek aan het gebouw, kinderen, leraren en een fanfare op het plein. Hier ben ik toegesproken en tenslotte snel wat verzonnen en ook maar een praatje gehouden, wat ik afsluit met het advies: dat de kinderen, nu ze jong zijn, naast leren op school ook plezier moeten maken met elkaar. Dit soort ontvangsten zijn leuk natuurlijk, maar ook wel een beetje ongemakkelijk, ik ben zijne majesteit niet, maar kom gewoon om wat te helpen op bouwkundig gebied. Uiteindelijk het toiletgebouw bekeken en dat zag er goed uit, het is nu twee maal zo groot als voorheen.

Tot slot een rondje door de school alwaar de lessen onder-tussen gewoon weer verder gaan.

Maar wanneer ik daar even door de deur bij een klaslokaal naar binnen kijk, springen alle kinderen, klein en groot, als een duveltje uit een doosje rechtop en gaan staan. Voor de foto heb ik liever dat ze weer gaan zitten, maar het blijkt zo het gebruik te zijn wanneer een volwassen bezoeker binnen komt.

Naast de Generalate staat de "RCM High & Primary School St. Thomas Mount" alwaar ook extra toiletten noodzakelijk zijn. De wens is: twee nieuwe toiletgebou-

wen, maar het lijkt mij ook mogelijk het bestaande toiletgebouw te renoveren en alleen nieuwbouw te plegen voor de aanvullend benodigde toiletten.

Het bestaande toiletgebouw heb ik samen met de sportleraar ingemeten en op foto vastgelegd zodat daar een tekening van gemaakt kan worden die we kunnen gebruiken bij een offerte aanvraag voor de renovatie. Archiefstukken kunnen we in India niet in een vorm van streekarchief opvragen zoals we in Nederland meestal wel kunnen.

In Vepery ofwel Choolai de gerenoveerde en nieuwe toiletten bekeken, ook daar weer een ontvangstcomité met fanfare.

Alhoewel nieuw is de mate van schoonhouden van de toiletten in India op een ander niveau dan hier in Nederland. Ook de kinderen zelf blijken daar niet veel aandacht aan te geven. Ik heb dat besproken met de zuster principal van de school, zij vertelde mij echter dat de meeste kinderen op deze school zelf geen toilet thuis hebben en naar een openbaar toilet gaan die op diverse plaatsen tussen de 'huisjes' staan. Deze zijn gratis en worden door de overheid geplaatst en onderhouden.

Op een na zijn het allemaal 'Indian Toilets' zoals wij die

kennen van de camping in Frankrijk. Het spoelen gaat met een emmertje wat gevuld wordt bij een bak water tussen de toiletten of in het 'luze' geval met een kraantje in het toilethokje zelf.

Na het bezoek aan de school in Vepery een weeshuis voor kinderen in Egmore bezocht, dat ligt midden in een krottenwijk. Wij zien die beelden hier wel op de televisie, maar hoe anders is het wanneer je daar zelf staat, midden tussen al die armoede. Hier zag ik inderdaad ook een openbaar toiletgebouwtje staan.

Op dit soort momenten besef je hoe goed wij het hier hebben in Nederland, hetgeen we nog als vanzelfsprekend zien ook.

In Perambalur staat een school waarvan één gebouw in zondanig slechte staat verkeert, dat de zusters besloten hebben om in dat gebouw kinderen geen les meer te geven. De drie lab-lokalen (natuur- en scheikunde + biologie) zijn dus ook niet meer te gebruiken.

De fundering blijkt ontworpen voor twee bouwlagen. Maar er is in de loop van de jaren ook een derde laag opgebouwd met als resultaat dat het gebouw op diverse plaatsen scheuren vertoont. Ook het dak is destijds verkeerd

geconstrueerd en niet op vakkundige wijze voorzien van bitumen dakbedekking. Dat maakt dat de dakvloer lekkage vertoont, waardoor de betonwapening is gaan roesten. Mijn doel was te onderzoeken of het gebouw deels te renoveren was, maar dat bleek helaas geen optie. Gaande de gesprekken zijn wat ideeën ontstaan om zo compact en voordelig mogelijk drie nieuwe lab- en twee leslokalen te realiseren.

Tijdens een van de gesprekken met de aannemers en zuster principal heb ik daadwerkelijk met schaar en plakband een tekening zitten 'knippen en plakken' om zo tot een voorstel voor een plattegrond te komen, daarna op de kopieermachine en zo is er een praatplaatje ontstaan.

Het bestaande gebouw moet hiervoor gesloopt worden. De kosten daarvan blijken in India wel mee te vallen aangezien veel van de uitkomende materialen kunnen worden hergebruikt en verkocht. Sloop en gedeeltelijke nieuwbouw is al met al financieel toch een behoorlijke uitdaging waarbij door de zusters ook nut en noodzaak voor deze school moet worden afgewogen.

Vanuit de overheid zijn er voor de verder weg van deze school wonende kinderen een flink aantal fietsen geleverd.

Deze levering was tot mijn verbazing volledig in losse onderdelen.

Met 'losse onderdelen' bedoel ik dan ook alles, zelfs de wielen zijn geleverd als losse as, een velg en een bos spaken. Alles werd op het schoolplein door eveneens door de overheid betaalde mensen in elkaar gezet.

Er zijn gezien de hoeveelheid uitzoekwerk, twee bezoeken gebracht aan Perambalur.

Aangezien Perambalur op een behoorlijke afstand van Chennai ligt hebben we voor deze twee bezoeken op verschillende plaatsen overnacht in een eenvoudig klooster wat verder van de drukke steden gelegen is.

Een nacht was in Perumalpalayam (probeer dat maar in één keer direct goed uit te spreken) waar een opvanghuis voor wees- of ver van de school wonende kinderen staat. Alhoewel heel eenvoudig (wij zouden het armoedig vinden), is de interactie tussen de leiding en kinderen gemoedelijk, in de avond werden we getrakteerd op een dansvoorstelling door de kinderen die daar net zo handig zijn met een bluetooth speaker en de telefoon van de zusters als hier. De onderweg gekochte snoepwaren werden natuurlijk met open armen ontvangen.

De kinderen slapen daar in een kale ruimte met een matje

op de betonvloer, net zoals de zusters zelf ook, werd mij later verteld. Dus was ik uiteindelijk heel tevreden met mijn 3 cm dikke matrasje + kussentje.

Hier ook gekeken naar de lekkages van de dakvloer en geprobeerd de oorzaak te achterhalen wat daar wel een puzzel is. Ik ga trouwens op aanraden van Jos Dijkers overal het dak op om te zien of het schoon is, de afvoeren vrij zijn, alsmede voor een indruk van de staat van onderhoud.

De tweede overnachting in Elambalur, waar naast het klooster, ook een school en een bejaardenhuis staan.

Hier in de avond even bij de bejaarden geweest, waarvan er een aantal volledig verlaten worden door de kinderen wanneer ze het huis uit gaan. Sommige krijgen nog wel eens bezoek van hun kinderen, anderen helaas niet. De oudste bewoonster was 103 jaar oud.

Hier onder leiding van de bezielende zuster Magdalene wat oude Indiase liedjes gezongen, je kan zien dat de zusters er alles aan doen om het de oudjes met beperkte middelen zo aangenaam en gezellig mogelijk te maken. Het bejaardenhuis heeft de naam: 'Lucia's Home For Aged', genoemd naar Lucia Schiebroek (26) wier bezoek

en helaas overlijden in India in 1986 destijds aan, o.a. Hans Schiebroek de inspiratie heeft gegeven om onze stichting op te richten. Haar foto hangt er aan de muur.

De andere ochtend ook hier het schoolgebouw en met name het dak bekeken waarna we voor het 2e bezoek naar Perambalur zijn vertrokken.

Om een indruk te krijgen van moderne laboratorium-lokalen in India op de terugweg naar Chennai ook een bezoek gebracht aan Budalur alwaar een aantal jaren terug door onze stichting een extra schoolgebouw is gebouwd met vier klaslokalen en twee lablokalen. Hier een voorstelling bijgewoond van de Bharatanatyam, een traditionele Indiase dansvorm waarbij de danseressen een kegel met een houten papegaai er op, los op het hoofd hebben staan en tijdens de dans gaan zitten, knielen en nog meer bewegingen maken waarbij de kegel op het hoofd moet blijven staan.

In Walajabad staat een school met ca. 2000 leerlingen van 4 tot 18 jaar. Daar bestaat de noodzaak voor extra toiletten. De kleinste meisjes en jongens kunnen naar een hokje buiten met een gootje langs de wanden waar

zij hun behoeften kunnen doen, voor de grotere meisjes en jongens zijn er wat toiletten maar ook een gelijksoortige plasgoot. Voor de jongens is dat prima, maar voor de wat oudere meisjes natuurlijk niet, er is dus behoefte aan afgesloten toiletten voor de wat oudere meisjes.

Samen met een leraar de maten opgenomen en met de zuster principal een schets gemaakt voor een toiletgebouw. Voor de korte termijn het voorstel gedaan een aantal jongenstoiletten aan de meisjes toe te wijzen.

Het is warm en vochtig in India, ca. 31° C, plus een paar maal per dag een hoosbui, wat de luchtvochtigheid flink opvoert. Dit klimaat, gecombineerd met intensieve reisdagen en 3 x daags, overigens smakelijk, maar met veel olie bereid Indisch eten van de zusters, ging niet helemaal goed met mijn interne systemen. Dus even kalm aan en na wat uitleg en aandringen bij zuster Leema van de keuken, mocht ik overstappen op ontbijt en lunch van brood met jam en fruit, wat ervoor zorgde dat ik spoedig wel weer het mannetje was.

Tijdens mijn bezoek werd Diwali, het Lichtjesfeest, gevierd. Dit is één van de grootste en belangrijkste festivals in India. Tijdens Diwali worden heel veel lichtjes aangestoken en vuurwerk afgestoken ter ere van de hindoeïstische godin Lakshmi, godin van welvaart en voorspoed. Diwali is een vrolijk feest dat vijf dagen duurt en vooral in familiekring wordt gevierd. Ook ik kreeg van de zusters wegwerprotjes om wat te kunnen knallen. Dat knallen is tijdens die dagen echt overal flink aanwezig.

Uiteindelijk het nodige kunnen regelen, inventariseren en uit kunnen zoeken, zodat het project Pulicat begin dit jaar kan starten en we voldoende informatie hebben om een besluit te kunnen nemen over het kunnen realiseren van een volgend project.

Tot slot, het is nuttig werk, maar ook heel leuk om ter plaatse de kinderen waarvoor we het doen, alsmede de zusters en leraren te ontmoeten, hetgeen mij ook veel voldoening en energie geeft.

Tom Gennissen

Pulicat, het vissersstadje en haar school

Dromen als houvast.

Een bezoek aan een schilderachtig historisch havenstadje in Tamil Nadu, waar een school hoop brengt aan degenen die deze hulp het hardst nodig hebben...

Catherine Gilon, onze verslaggeefster in India

In het rustige kustplaatsje Pulicat lijkt het leven even stil te staan en zich langzaam voort te bewegen. Vele kleurrijke boten staan op de oever te wachten tot de ruwe zeeën bedaren, terwijl een vastberaden vrouw in sari met haar blote handen garnalen vangt in de nabijgelegen lagune. Terwijl een zachte motregen ons zegent, zitten onverstoorbare mannen en vrouwen de netten te herstellen, en in een ander deel van de stad vormen vervallen gebouwen en een indrukwekkende begraafplaats een getuigenis van een intrigerend koloniaal verleden.

Pulicat, historisch bekend als Pazhaverkadu (wat zich laat vertalen als “het bos van wortels”, een verwijzing naar de aanwezigheid van mangrovebossen), kent een gelaagde geschiedenis die zich ontwikkelde van een handelscentrum van de Chola-dynastie in de 10e eeuw tot een belangrijk koloniaal strijdtoneel. De Portugezen waren de eerste Europeanen die hier in 1502 een nederzetting stichtten, met een handelspost en een kerk. Hun invloed werd echter overvleugeld door de Nederlanders, die in 1606 arriveerden en Pulicat bijna een eeuw lang tot hoofdstad van Nederlands Coromandel maakten.

Ecologisch wordt Pulicat bepaald door het Pulicatmeer, India's op één na grootste brakwaterlagune. De naam verwijst naar een oeroud landschap dat ooit werd gedomineerd door dichte mangrovebossen, die een rijk zeeleven ondersteunden. In de loop der jaren zijn deze mangroven grotendeels vernietigd voor houtwinning. De nu sterk verkleinde lagune blijft echter een cruciale biodiversiteits-hotspot en dient als belangrijkste overwinteringsgebied

voor meer dan zestig soorten trekvogels, waarvan de grote flamingo, die elke winter de moerassen felroze kleurt, de bekendste is.

De school die de toekomst van Pulicat vormgeeft

Net als deze lagune is de St. Joseph's High School in Pulicat een veilige haven geworden voor honderden kinderen uit dit vissersstadje en de omliggende gebieden. De schoolirectrice, zuster Lisa, vertelt ons dat hier bijna 750 leerlingen studeren en voegt eraan toe dat veel van hen zonder deze school geen onderwijs zouden hebben gekregen. Sinds zij in 1997 voor het onderwijs koos als haar roeping, heeft zuster Lisa nooit meer ergens anders naar gekeken. Onder haar bekwame leiding heeft de school consequent goede resultaten behaald, waarbij de meeste leerlingen na hun schooltijd technische of verpleegkundige opleidingen volgen.

Maar er waren volop uitdagingen. Omdat de meeste leerlingen uit vissersgemeenschappen komen, is er thuis nauwelijks ondersteuning bij hun studie. Toch hoopt zij dat de kinderen die deze school verlaten een heel ander leven zullen leiden dan hun ouders, die dag en nacht zwoegen op de meedogenloze zeeën. De zuster vindt ook dat het handhaven van discipline tegenwoordig moeilijker is geworden, omdat moderne ouders de fouten van hun kinderen vaak rechtvaardigen, wat het voor de school lastiger maakt om ontspoorde kinderen weer op het juiste pad te krijgen. Na de coronapandemie en de lockdowns raakten sommige leerlingen zelfs aan de drugs, wat voor extra problemen op het schoolterrein zorgde.

Met geduld zijn de zusters en leraren er echter in geslaagd de kinderen te begeleiden en naar het juiste pad te leiden. Ook ouders zijn beter met ons gaan communiceren, zegt zuster Lisa, en voegt daaraan toe: “Voor ons draait het niet om macht, maar om dienstbaarheid. Zoveel kinderen zijn na hun schooltijd bij ons teruggekomen en hebben gezegd dat niemand zo om hun welzijn gaf als wij. We zijn bijna als een moeder voor onze leerlingen.”

Een gids en een vriendin

Al bijna 19 jaar is Jeslin Rekha, docente, meer dan een moeder voor haar leerlingen. Toen we met de kinderen spraken, noemden de meesten haar als hun favoriet. “Dit is een baan waarin je de uren niet telt. Als het betekent dat we één kind beter kunnen helpen leren, dan werken we ook tijdens onze vakanties.” Wat begon als een eenvoudige baan is voor haar uitgegroeid tot een betekenisvolle roeping. “Op het moment dat ik door de schoolpoort ga en naar binnen stap, laat ik de wereld achter me. Het is echt een zegen om leraar te zijn; ik denk niet dat een andere baan je dit gevoel van vervulling kan geven,” zegt ze.

Ze gelooft dat de meeste kinderen haar (en de andere leerkrachten) als familie beschouwen. Ze herinnert zich hoe onlangs een van haar leerlingen zijn vader verloor. “Kamlesh was op school toen zijn vader, die bloemstukken maakt voor tempels, een hartstilstand kreeg. We vertelden Kamlesh dat zijn vader onwel was en stuurden hem met familieleden naar huis. De hele dag kreeg ik zijn bezorgde gezicht niet uit mijn hoofd. We wachtten tot het einde van de schooldag en gingen hem

daarna samen met zijn klasgenoten bezoeken. Op het moment dat de jongen mij in de deuropening zag, rende hij op me af, legde zijn hoofd op mijn schouder, sloeg zijn armen om me heen en hilde zijn hart uit,” vertelt Jeslin, die zich nauwelijks staande kan houden terwijl ze aan het voorval terugdenkt.

Ze vertelt hoe ze haar schoolkinderen elke keer weer boven haar eigen kind stelt. Zelfs wanneer haar eigen kind ziek was, kwam ze toch naar school voor die kleintjes die haar nodig hadden. De meeste van hen hebben ouders die worstelen om rond te komen en eten op tafel te zetten, en vaak zijn het leerkrachten zoals Jeslin die de rol van ouder in hun leven moeten vervullen.

En dat, zegt ze, brengt zijn eigen uitdagingen met zich mee. Wanneer ze te maken krijgt met een kind met gedragsproblemen, is haar aanpak eenvoudig: ze behandelt hen als een vriendin – met een arm om hun schouders – en niet als een ondergeschikte aan wie ze haar wil oplegt.

Kleine harten, grote dromen

Al die toewijding en liefde zijn terug te zien in de gelukkige kinderen die we op deze school ontmoeten. We

kregen de kans om te praten met een briljant drietal uit klas 6 dat een staatswedstrijd won met hun volkskunstoptrieden, villupaatu (een kunstvorm waarbij men een lied of volksverhaal zingt terwijl een boogachtig slaginstrument wordt bespeeld). Ze stralen dat zeldzame zelfvertrouwen uit van kinderen die klaar zijn om de wereld aan te kunnen. En naarmate de klassen hoger werden, groeien ook hun dromen. De oudere leerlingen uit klas 8 die we ontmoeten, dromen ervan detective te worden of politicus – en dan wel een eerlijke. De meesten van hen zijn nooit de zee op geweest, alleen op het strand om te spelen. Ze hebben nooit de harde, onzekere realiteit van de open zee ervaren, in tegenstelling tot hun zwaar beproefde ouders. En deze eenvoudige, bescheiden school staat centraal in het mogelijk maken hiervan; ze heeft deze kinderen meer gegeven dan alleen onderwijs – het is een plek waar iedereen die binnenkomt gezegend wordt met een droom voor de toekomst. Een land dat ooit door vele veroveraars werd begeerd, behoort nu toe aan deze kleine handen die zich willen bevrijden van alle ketenen waarmee ze zijn geboren.

Een nieuwe school volgens CBSE onderwijsnormen

Zoals u op bladzijde 18 kunt lezen, zal Stichting Thomasbouwprojecten in Pulicat een nieuwe school bouwen. Deze school gaat los van de bestaande school, waar in dit artikel naar wordt verwezen, functioneren.

Deze ‘oude bestaande’ school is trouwens al in 2001 door onze Stichting gebouwd inclusief een toiletgebouw. In 2005 hebben we, omdat het aantal leerlingen sterk toenam, een eerste verdieping op het gebouw gezet met extra klaslokalen.

De nieuwe school zal onderwijs verzorgen volgens de CBSE-onderwijsnormen. CBSE staat voor Central Board of Secondary Education en is een nationaal onderwijsbestuur van de Indiase overheid. Dit bestuur stelt het curriculum, de examens en de onderwijsrichtlijnen vast voor duizenden scholen in India en daarbuiten. Scholen die bij CBSE zijn aangesloten, volgen dit landelijke curriculum en de bijbehorende examenrichtlijnen. CBSE-scholen zijn populair vanwege de goede aansluiting op nationale toelatingsexamens, bijvoorbeeld voor technische en medische studies. Daarnaast is dit onderwijssysteem zeer geschikt voor gezinnen die regelmatig verhuizen en waarde hechten aan landelijke uniformiteit. Om deze redenen kiezen steeds meer moderne ouders voor CBSE-onderwijs.

De zusters van FSJ willen met de bouw van deze nieuwe school inspelen op deze groeiende vraag, zodat ook kinderen in dit vissersdorp een goede basis krijgen voor hun verdere opleiding. Stichting Thomasbouwprojecten ondersteunt de zusters hierbij en neemt de bouw van het eerste gedeelte van de nieuwe school voor haar rekening.

De Thomas Stichting voor Jongeren

Van intentie naar actie: de eerste stappen in de richting van ‘family centered care’

De Thomas Stichting voor Jongeren staat aan het begin van een belangrijke transitie naar ‘family centered care’. Samen met de zusters werken we toe naar een aanpak die aansluit bij internationale ontwikkelingen en bij de realiteit van gezinnen in en rond Chennai. Ons doel blijft onveranderd: ervoor zorgen dat kansarme kinderen toegang hebben tot onderwijs en ontwikkelingsmogelijkheden. Wat verandert, is de manier waarop we dit willen bereiken: zoveel mogelijk vanuit een gezinsgelijkende omgeving.

Begin 2025 reisden Regine en Caroline af naar Chennai. Niet om kant-en-klare oplossingen te brengen, maar om te luisteren. In gesprekken met zusters en moeders stond één vraag centraal: hoe kunnen we gezinnen zó ondersteunen dat kinderen niet onnodig in een boarding hoeven op te groeien? Die reis markeerde geen eindpunt, maar een begin. Inmiddels zijn de eerste ideeën die toen zijn besproken, omgezet in concrete actie.

Waarom deze verandering nodig is

De context waarin wij werken is de afgelopen jaren veranderd. Veel boardings in de regio Chennai zijn ooit opgericht om meisjes toegang te geven tot onderwijs. Dat was, en is nog steeds, van onschatbare waarde. Tegelijkertijd laat internationaal onderzoek zien dat kinderen zich het best ontwikkelen wanneer zij, mits de situatie veilig is, binnen hun eigen gezin kunnen opgroeien. Bovendien is deze aanpak op de lange termijn vaak duurzamer. Inmiddels weten we dat bij meer dan 80% van

de kinderen in de boardings nog ten minste één ouder in leven is. Ouders willen vrijwel allemaal het beste voor hun kinderen, maar lopen tegen grote barrières aan: onveilig openbaar vervoer, onregelmatige werktijden, gebrek aan opvang, gezondheidsproblemen of financiële onzekerheid. Tot voor kort was voor veel gezinnen plaatsing in een boarding vaak de enige haalbare oplossing. Nu willen we samen met de zusters deze barrières stap voor stap wegnemen.

Women's groups als sleutel tot verandering

Tijdens onze reis werd duidelijk dat er al veel waardevolle initiatieven bestonden, met name de women's groups die de zusters in en rond Chennai begeleiden. Deze groepen versterken vrouwen sociaal en financieel, onder andere via spaarsystemen, microkredieten en trainingen. Ze vormen een hechte community waarin vrouwen elkaar ondersteunen. Wat nieuw is, is de manier waarop deze women's groups nu

expliciet worden ingezet om family centered care te versterken en instroom naar boardings te voorkomen. Door vrouwen te versterken in hun eigen kracht en bestaanszekerheid, wordt instroom naar boardings voorkomen. Tegelijkertijd wordt er gericht geïnvesteerd in randvoorwaarden zodat hun kinderen veilig kunnen opgroeien in een gezinsgelijke omgeving.

Start pilot rond Vepery boarding

In september is, zoals besproken tijdens de reis, de eerste women's group gestart die direct gekoppeld is aan de school in Vepery. Deze groep bestaat uit moeders van kinderen die daar onderwijs volgen. Het is een pilotproject waarin we onderzoeken of gerichte ondersteuning van moeders kan voorkomen dat hun kinderen (op termijn) naar de boarding moeten verhuizen. Veel van deze vrouwen zijn alleenstaand en kampen met verschillende problemen met name op het gebied van werk, financiën en gezondheid. Een tegenslag, zoals ziekte, kan al leiden tot een neerwaartse spiraal. Een periode niet kunnen werken, minder of geen inkomen krijgen betekent soms geen andere optie dan hun kind naar een boarding te sturen. Ook lange reistijden naar werk spelen een grote rol. Hierdoor is de opvang en zorg voor hun kinderen moeilijk te combineren.

Binnen de women's group wordt nu gekeken welke oplossingen mogelijk zijn. Hierbij valt te denken aan:

- tijdelijke financiële ondersteuning,
- betalen van schoolgeld kinderen,
- hulp bij medische zorg,
- (na)schoolse opvang,
- werk dichtbij of aan huis
- en andere praktische ondersteuning die nodig zijn voor werk en inkomen denk bijvoorbeeld aan transport of huisvesting

De eerste moeders zijn in de afgelopen maanden al geholpen door werk bij huis te creëren of door het betalen van het schoolgeld.

De komende maanden volgen we deze groep nauwgezet om te leren wat werkt en waar bijsturing nodig is.

Leren door te doen, samen met de zusters

De samenwerking met het Better Care Network helpt ons om deze transitie zorgvuldig vorm te geven. Tegelijkertijd ontdekken we dat de zusters al veel elementen van deze aanpak in praktijk brachten, vaak intuïtief en vanuit jarenlange ervaring. Door kennis te combineren en initiatieven te bundelen, ontstaat ruimte voor verdieping en opschaling. Belangrijk hierbij is

dat we niet van vandaag op morgen alles veranderen. Het vraagt om een zorgvuldig proces. Bovendien, een boarding blijft voor sommige kinderen noodzakelijk. Maar waar het kan, willen we investeren in gezinnen, zodat kinderen veilig thuis kunnen opgroeien en onderwijs kunnen blijven volgen. Altijd met het belang van het kind voorop.

Vooruitkijken

De start van de women's group in Vepery markeert een belangrijk moment: van plannen maken naar doen. De inzichten uit deze pilot zullen richtinggevend zijn voor vervolgstappen in andere wijken rond Chennai. Dankzij de steun van onze donateurs kunnen we deze nieuwe

weg blijven bewandelen, samen met de zusters, de moeders en hun kinderen. Zo werken we stap voor stap aan een toekomst waarin meisjes niet alleen toegang hebben tot onderwijs, maar ook kunnen opgroeien binnen hun eigen familie, met perspectief en vertrouwen.

Wat is family centered care?

Family centered care is een benadering waarbij het gezin centraal staat in de zorg en ondersteuning van een kind. Internationaal onderzoek laat zien dat kinderen zich het best ontwikkelen wanneer zij, mits de situatie veilig is, kunnen opgroeien binnen hun eigen familie of een gezinsgelijke omgeving.

In plaats van kinderen langdurig op te vangen in instellingen of boardings, richt family centered care zich op het versterken van gezinnen.

Dat betekent het wegnemen van praktische, financiële en sociale barrières die ouders ervan weerhouden om voor hun kinderen te zorgen.

Denk aan ondersteuning bij inkomen, gezondheidszorg, onderwijs, opvang of vervoer.

Een boarding blijft soms noodzakelijk, maar is binnen deze visie geen standaardoplossing meer. Waar het kan, wordt ingezet op preventie: gezinnen versterken voordat plaatsing nodig is. Zo krijgen kinderen niet alleen toegang tot onderwijs, maar ook de kans om op te groeien in een vertrouwde omgeving, met blijvende familiebanden.

Uw steun maakt het verschil

De start van de women's group in Vepery laat zien dat verandering mogelijk is, maar ook dat deze tijd, aandacht en middelen vraagt. De komende maanden volgen we deze pilot intensief om te leren wat werkt en hoe we gezinnen het beste kunnen ondersteunen.

Dankzij uw donatie kunnen wij:

- women's groups blijven begeleiden en uitbreiden
- moeders ondersteunen bij medische zorg en inkomen
- praktische oplossingen ontwikkelen om instroom naar boardings te voorkomen
- samen met de zusters bouwen aan duurzame family centered care

Wilt u bijdragen aan een toekomst waarin meisjes kunnen opgroeien binnen hun eigen gezin, met onderwijs en perspectief? Dan nodigen wij u van harte uit om ons werk te steunen via onze **website**. Samen maken we het mogelijk dat kinderen niet hoeven te kiezen tussen onderwijs en familie, maar beide krijgen.

Microkredieten update en nieuwe activiteiten

Januari 2025 brachten Alexander Schiebroek en Hedwig de Leest een bezoek aan Chennai en omgeving. Als vertegenwoordigers van de Thomas Foundation for Micro Credits hadden ze een uiterst inspirerende ontmoeting met een fiks aantal studenten die via een renteloos studiekrediet studeren of inmiddels afgestudeerd zijn. De zusters hadden een fantastisch programma voorbereid waar een hele dag mee werd gevuld. De indrukwekkende ontvangst werd gevolgd door een dag met toespraken, dans, cadeaus, een heerlijke lunch en werd afgetopt met een indrukwekkende motivational speech door een professionele coach. De studenten hingen anderhalf uur aan zijn lippen en deden volop mee in zijn overweldigende en soms hilarische voordracht.

Mede met financiële ondersteuning vanuit de Alnaus stichting zijn voor schooljaar 25-26 maar liefst 26 nieuwe studenten aan een HBO-studie begonnen. Op dit moment hebben we gelijktijdig 48 studenten die in verschillende fasen van hun studie door ons worden gefinancierd. Een hele uitdaging voor Team India om dat allemaal te managen, de aflossingen te coördineren en nieuwe kandidaten te selecteren. Daarnaast is het lokale collectieprogramma weer op niveau van voor de coronaperiode. Dit brengt inmiddels zo'n € 5.000,- per jaar op, bijgebracht tijdens maandelijkse collectes in veel van de schoolklassen op de door de zusters gerunde basisscholen.

De coördinatie van de Microkredieten in India is inmiddels geheel overgegaan van Sr. Prudentia naar Sr. Arul. Zij is lid van de Counseling board, direct onder moeder overste Sr. Arockiam. Sr. Arul is verantwoordelijk voor sociale programma's en heeft zo'n 30 vrouwengroepen onder haar hoede. De meeste in Tamil Nadu, maar ook op verder weg gelegen plaatsen, zoals rondom Agra in Noord-India. Een gemiddelde vrouwengroep telt zo'n 25 deelnemers en wordt op diverse fronten geholpen in het leven. Zie hiervoor ook elders in dit magazine het verhaal van de Jongerenstichting.

Enkele groepen bestaan uit weduwen waarvoor initiatieven worden opgezet om ze aan een eigen inkomen te helpen. Toen we hoorden dat het ging om korte termijn leningen spitsten we onze oren. De vrouwen vragen zo'n 30.000 roepies om een klein zaakje op te kunnen zetten, omgerekend ongeveer € 300,- per persoon. Enkele waren zelfs al gestart en hebben we direct bezocht. Er stond een dame verrukkelijke kip te bakken bij de toegang tot Thomas Mount. Anderen hadden een zaakje aan huis, direct achter het Thomas Hospital. We bezochten een kruidenierszaakje (en deden daar flinke inkopen voor thuis...), keken naar een dame die zeer bedreven was aan de naaimachine, een strijkservice, een rijstverkoopster. Via de zusters waren tien weduwen net gestart met een eigen zaakje en Sr. Arul vroeg ons om hulp. Ter plaatse hebben we besloten de reeds verstrekte leningen over te nemen, renteloos, zoals het in onze statuten staat. De dames lossen keurig af, ongeveer 1.000 roepie per maand, zodat binnen 2,5 jaar alle leningen afbetaald kunnen zijn. Er was nog een fiks lijst met weduwen die in willen stappen en inmiddels via een Thomas Microkrediet met hun eigen onderneming zijn gestart. In totaal hebben we nu dertig weduwen

met een microkrediet aan het werk en vanuit de aflossingen kan er elke maand een nieuw bedrijfje door een nieuwe weduwe opgestart worden. Voor de dekking van deze financiering moeten we in Nederland aan de slag met sponsorwerving maar het initiatief was te mooi om hiermee te wachten.

Vanaf 2025, bijna 18 jaar na onze oprichting, zijn we eindelijk serieus aan de slag met puur microkrediet, zoals de initiatiefnemer het bedoeld had. Mohamed Yunus verdiende er in 2016 de Nobelprijs voor de Vrede mee, hij is momenteel president van Bangladesh. Zijn voorbeeld was de directe aanleiding van de oprichting van de Thomas Foundation for Micro Credits in 2017.

Vindt u dit ook zo'n mooi initiatief en wilt u eraan bijdragen? Neem dan contact met ons op via info@thomasfm.nl. Namens de vele trotse studenten en weduwen alvast enorm bedankt.

Doneer met belastingvoordeel

Wist u dat, als u ons 5 jaar lang een vast bedrag per jaar schenkt, u dat bedrag als Periodieke Gift volledig kunt aftrekken bij uw aangifte van de inkomstenbelasting ongeacht de hoogte van het bedrag?

Dit in tegenstelling tot de aftrek van eenmalige giften, waarbij u te maken heeft met drempel- en plafondbedragen.

De belastingdienst betaalt graag mee voor uw steun. Het voordeel kan, afhankelijk van uw inkomen en uw leeftijd, oplopen tot wel 37 %

Een rekenvoorbeeld van een Periodieke Gift bij een belastingtarief van 37 % laat zien hoe het werkt:

- U geeft 793 euro per jaar
- Teruggave belastingdienst 293 euro
- U betaalt netto 500 euro per jaar

Let op: een Periodieke Gift moet altijd worden vastgelegd in een onderhandse overeenkomst.

Wilt u ook profiteren van dit fiscaal voordeel?

Download de Overeenkomst Periodieke Gift op de site van de belastingdienst.

Of ga naar onze website

www.thomasbouwprojecten.nl

U vindt daar de link naar de Overeenkomst als u op de - DONEER NU - knop klikt. (of scan de QR code) Print de Overeenkomst uit, vul hem in en stuur hem naar ons secretariaat. Ook dit adres vindt u op de website.

